

Den graa Kappe (1834)

av Henrik Wergeland

Spørg ei om Alenmaal ved hvad
der er isandhed godt,
Det er en Skik ifra den Stad
hvor *Tommeltot* er Drot.

Maal Storhed ud med Bjerg paa Bjerg,
du *Langbein* Rise svær!
Maal den med Fluebeen, du Dverg!
I komme lige nær.

Beundr ei Tempeldom'en, hvis
du Soppen gaaer forbi!
Et Glas gjør den til Münsterspids
med kjække Søiler i.

Træd Øieblikket ikke med
Methusalems Foragt!
Det Æg har dig en Evighed
i Muldens Varme lagt.

Som Baand kan maales op et Qvad:
to Alen eller ti;
men være i en enkelt Rad
umaaibart meer Geni.

Et Smiil -- hvor flyver let den Sky
henover Kindens Gry . . .
Et Træk -- og Verden flux forstod
Napoleon deri var.
Men *Nicolai* i Pomp og Blod
er kun en -- ja -- en Czar.

Hiin var meer stor, (thi mere fri)
i Lænker paa sit Skjær,
end Denne naar han flyver i
sin Ørken med sin Hær.

Knapt stort som Frivils Vingepar
din Elsklings Øie er.
Dog seer du der en Himmel klar,
og Engle svømme der.

Hvad er da Smaat, og hvad er Stort?
Se, *Roma* stirred vel
paa *Scipionens* Æreport,
men *Cato* paa hans Sjel!

Træng ind! tag fat Bedrivten! split
dens Straaler, at du seer
med *Aand* om noget Aandigt midt
i den dens Hjerter er!

Lad Sjelen møde Sjel! Maaskee
blier Pyramiden lav,
imens du Straaletind faaer see
af en af Engle hvalt Tropæ
paa skjult og trampet Grav.

Et Ord er stort, naar det er sandt,
om qvalt og slængt i Veir.
En Daad er stor, om den ei vandt,
naar Aand kun i dens Indre brandt,
der værdig var til Seir.

Et Smiil kan tee Cheruben: Som
en gyldenlænket Ørn,
Den Høie svæver deri om
imellem Jordens Børn.

Et Ord -- og Manden staaer der heel.
En pragtløs Handling -- og
maaskee en straalomkrandset Sjel
opdages i en Krog.

-- Weltzin, din Vaabenkappe graa
mig rinder brat ihu.
Et usselt Plag? Velan! vel saa!
Men fremfor Himlens eget Blaa
og Skarlatin med Stjerner paa
-- saa adlet det har Du.

Med Fjeldets Let, med Matrands Røg
din Kappe farget var.
Før ligeglad den Let du strøg
du Lænker for den bar.

Et frit og ærligt Ord den Graa
med Straaler overgjød.
Weltzin, som Kappen du har paa
saa simpel var din Daad; dog saae
en Storhed jeg, som Faae forstaae,
en Aand som der frembrød.

Et ærligt Ord? Og det var Alt?
Nu vel, ja det var Alt!
Gjør du det efter, som forstaaer
at skifte Sind som Farve naar
det bare bli'er befalt!

(forts.)

De Maalere, som krybe paa
det Stores Ydre om,
langbente Kingler lige, som
en Verdensreise gjøre om
den høie Tempeldom --
de Maalere, som dømme Alt
kun efter Glands og Klang,
De fatte ikke, at din Pjalt
fik ved de Ord, som du har talt,
med Norges Banner Rang.

Det flammer rødt. Den Kappe graa
er Røgen derudaf.
I den skal Norges Kriger gaae,
i den, som Lyn fra Skyen, slaae,
og den til Æresdække faae
omsider i sin Grav.

o - 0 - o